

LUNA McNAMARA

PSYKHE

VE

EROS

DE
X
100
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

PSYKHE VE EROS

Orijinal adı: Psyche and Eros

© 2023, Luna McNamara

Yazan: Luna McNamara

Çeviren: Seyhan Dönmez

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitap ilk olarak The Orion Publishing Group Ltd'nin alt markası olan Orion Fiction tarafından 2023 yılında, İngiltere'de yayınlanmıştır.

1. baskı / Eylül 2023 / ISBN 978-625-6932-39-5

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı ve sayfa uygulama: Yiğit Berker

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

PSYKHE VE EROS

LUNA McNAMARA

Çeviren: Seyhan Dönmez

**DE
X
100**
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

Annem ve babama

Önsöz

EROS

Yunanlıların aşk için kullandığı üç sözcük vardır. Birincisi bir arada olmaktan çok zevk alan iki kişi arasında gelişen ve hoşlanmayı içeren *philia*'dır. İkincisi *agape*, yani ana-babaların çocuklarına beslediği ya da birbirlerini aile gibi görenlerin arasındaki karşılıksız sevgidir. Üçüncüsü olan *eros* ise aşikâr olduğu üzere bağ, tutku ve bedenin bir başkasında tatmin arama arzusudur.

Çoğu insan hayatı boyunca bu aşk çeşitlerinden en az birini tecrübe eder. Ama üçünün altın bir örgü gibi iç içe geçmesi ender rastlanan bir durumdur. Oyun yazarı Aristophanes, bu kitapta anlatılan olaylardan yıllar sonra aşkın kökenini üç katlı karmaşıklığı içinde aydınlatmaya çalışarak hikâyesini örerken bundan bahsediyordu. İlk insanların sırt sırta, iki yüzlü, dört elli ve dört bacaklı olarak doğduğunu, yeryüzünde tekerlekler gibi yuvarlanırken her bir ağzın yoldaşıyla hiç durmadan gevezelik ettiğini iddia ediyordu. Zeus, bu insanların gücünden korktuğu için onları şimşekleriyle birbirinden ayırmıştı. Onlar da bugün bildiğimiz iki ayaklarının üzerinde yürüyen ve tek ağızla konuşan insanlara dönüşmüşlerdi. Oyun yazarının iddiasına göre aşk da böyle, her birimiz diğer yarımızı ararken ortaya çıkmıştı.

Bunu duyduğumda gülmüştüm. Dünya yeni yaratıldığında oradaydım ve hiç de böyle olmamıştı. Güzel bir hikâye ama Psykhe ve benim için hiçbir şey gerçekten bu kadar olamazdı.

Kozmik bir bütünün iki parçası olduğumuzu söylemeye kalkmayacağım, tanıştığımızda o ölümlü bir kadın, ben de bir tanrıyım, ikimiz de bağımsızlığımıza düşkünlük. Birbirimizden kopmuş iki yarım değildik, birbirimizi tamamlıyorduk. Tesadüfi bir yanlışlık olmasaydı yollarımız hiç kesişmeyebilirdi de.

Bence bunun güçlü bir yanı var. Kaderimize boyun eğmemiştik, kendi seçimlerimizin sorumluluğunu taşıyorduk. Yüzünü güneşe dönen çiçekler gibi birbirimize döndüğümüzde bir kehanetin ya da eski bir hikâyenin gereğini yerine getirmiyorduk. Kendi hikâyemizi yazıyorduk.

1

PSYKHE

Alışılmadık yazgıma rağmen sıradan bebekler gibi ben de kan ve sevinç gözyaşları içinde doğdum. Gerçi benim doğumumda bunların ardından epey kafa karışıklığı yaşandı.

Annem ve babam Yunanistan'ın kayalık kesiminde Miken adında bir krallığın kral ve kraliçesiydi. Annem Astydamia hami- le olduğunu öğrenince babam Alkaios, Miken başkenti Tiryns'ten ayrılıp dağların ardına doğru yola koyuldu. Issız vadilerden ve griffon yuvalarıyla dolu sarp kayalıkların altından geçti, sonunda üstünde KENDİNİ TANI yazan kapıya geldi. Delphi kâhininden öğrenmek istediği kendi yazgısı değil, doğmamış çocuğunun yaz- gısıydı. Yani benimki. Sağlıklı ve güçlü doğacak mıydım? Büyü- yünce ne olacaktım?

Babam kâhinin gölgeler içindeki toprak odasına girdiğinde iki şey dikkatini çekti. Birincisi içerideki kükürt kokusuyla pek tanı- dık gelmeyen diğer kokulardı. İkincisi de bir uçurumun üstünde asılı duran bronz bir üçayakta oturan kadının görüntüsüydü. Ka- dın sarı kumaştan yapılmış dökümlü bir elbise giymişti, saçları düzgünce örülüp başına dolanmıştı. Bu kâhindi ve Alkaios'a za- manın ötesinden gözlerle bakıyordu.

Babam ürperdi. O bir kraldı ve insanların türlü isteklerle yal- taklanmasına alışkındı ama bu kadın kimseden bir şey istemi- yordu.

Kâhinin etrafında şekillenmiş tarikatın rahiplerinden biri kralın sorusunu kadının kulağına fısıldadı. Kâhin arkasına yaslanıp topraktaki çatlaklardan yükselen buharları içine çekti, bunların kehanet tanrısı Apollon tarafından gönderildiği ve geleceğe dair gerçekleri gösterdiği söyleniyordu.

Kâhini bir titreme aldı. Böyle narin bir kadının bedenine ait olmayan ürpertici bir sesle konuşmaya başladı. Babam kâhinin konuştuğu dili anlayamıyordu ama rahipler kil tabletlerine bir şeyler yazmaya, kâhinin mesajlarını yorumlamak için gereken karmaşık hesaplamaları yapmaya başlamıştı bile. Tanrılar her zaman ölümlülerin anlayacağı dilde konuşmaz ama neyse ki beyaz sakallı rahipler bu sözleri nasıl tercüme edeceklerini biliyorlardı.

Sonunda kâhinin kehanetini babama sundular. *“Çocuğun tanrıların bile korktuğu bir canavarı alt edecek.”*

Babam mutluluktan havalara uçtu. Oğlu bir kahraman olacaktı. Alkaios hep babası Perseus gibi kahramanlık yeteneğine sahip olmadığı için üzümlü durmuştu ama bazen bu tür şeyler bir jenerasyon sonra ortaya çıkar. Oğlu bir canavar avcısı, bir kahraman olacak, Yunanistan’ın her yerinden insanlar ona saygılarını sunmaya gelecekti.

Ne yazık ki ben oğlan değildim.

Doğduğum gün ebe beni babama verdiğinde kucığına bir ayı yavrusu verilmiş olsa babam bu kadar şaşıramazdı. Bir kız! Bir kız çocuğu büyüüp canavar öldüremez, kahraman olarak ün salamazdı. Annesi ve teyzeleriyle birlikte haremde yün eğirir, kocasının evine taşınınca da yün eğirmeye orada devam ederdi. Çocuk doğurur, evi çekip çevirir ve iyi bir kadınsa şerefiyle ölürdü.

Babam seçeneklerini gözden geçirdi. Beni ücra bir yere bırakıp yeniden deneyebilirdi. Böyle şeyler doğan her boğazı beslemekte zorlanan köylü ailelerde daha yaygındı ama soylu evlerde de bilinmiyor değildi. Belki bir dahaki sefere tanrılar ona bir oğul bahşetmeyi uygun görürlerdi.

Sonra tuhaf bir şey gerçekleşti. Babam gözlerime baktı ve âşık oldu.

Bunu başka bir kelimeyle anlatmak mümkün değil. O anda babam beni yıldızları yere serecek kadar sevdiğini anladı. Beni ben olduğum için değil, minik mükemmel parmaklarım ve minicik ayaklarımla kendi çocuğu olduğum için sevdi. Keşke bunun kızıyla tanışan bir babanın verdiği doğal tepki olduğunu söyleyebilseydim ama deneyimlerim bana aksini gösterdi.

Alkaios, prens gibi eğitilmeme karar verdi. Bu kararı sorgulayanlar olacağını biliyordu, hatta kendi kardeşleri ve sadık adamları bile, ama kararından dönmedi ve bunu dindarlık gereği yaptığını söyledi. Zeus'un kızı Artemis'e, ay ve vahşi hayvanlar tanrıçasına, miras olarak sağlam bir yay verilmiş ve tüm Yunan şehirlerinde ona tapılmıştır. Kâhin, Alkaios'un çocuğunun tanrıların korktuğu bir canavarı alt edeceğini söylemişti, öyleyse alt edecekti.

Babam minik, buruşuk yüzüme bakınca beni tanrılarından, karısından ve sadık adamlarından, hatta kendi ruhundan bile çok sevdiğini anladı. Bana dilimizde *ruh* anlamına gelen Psykhe adını vermesinin nedeni de buydu.

Bildiğim kadarıyla annem, rahmine düştüğüm andan itibaren bana olan sevgisini hiç sorgulamadı. Ben onun ilk ve tek çocuğu, geç gelmiş bebeğiydim. Gebe kalması o kadar uzun sürmüştü ki danışmanları ikinci bir eş, hatta bir cariye alması için babama ısrar etmişlerdi ama babam, anneme bunu yapmayacak kadar saygı duyuyordu.

Annem Astydamia sıradışı bir kadındı. Ormanlık bölgelerinde hâlâ kurt kralların hüküm sürdüğü Arkadia'nın ücra bir köşesinde büyümüştü ve küçükken korkunç bir hastalığın pençesine düşmemiş olsaydı benimki gibi bir eğitim alabilirdi. Doğumum onu daha da yorduğu için zamanının çoğunu loş haremde minderlere yaslanıp yün eğirerek nedimeleriyle birlikte geçirdi. Annem demir gibi bir ruhu olduğu halde bir zambak kadar narindi, aklım ermeye başladığında ikimiz için de güçlü olmam gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum.

Bakımım büyük ölçüde Thessalia'lı bir köle olan sütannem Maia'ya bırakılmıştı. Maia bir yatak kadar geniş ve yumuşaktı,

her fırsatta çın çın öten kahkahasını atmaktan geri kalmazdı. Bana basit şarkılar ve sözler öğretti, ilk adımlarıma eşlik etti. Akşamları beni anneme götürürdü, annem de serin elini alnıma koyup ben öperdi. Böylece hayatımın ilk birkaç yılı mum yağı ve süt kokan haremde geçti.

Beş yaşına geldiğimde her şey değişti.

“Baban seni bekliyor Psykheciğim” dedi Maia bir gün, geniş yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Babam haremın önündeki koridorda bekliyordu. Alkaios, tanrı heykelleri kadar uzun boyluydu, bugün savaşçı kral zırhını giymişti ve yüzü çok ciddiydi. Yarı Etiyopyalı annesi Andromeda’dan aldığı bakır rengi teni bana aktarmıştı. Birbirimize çok benzediğimiz için gören baba-kız olduğumuzu anlardı, sık sık yaptığım gibi elimi uzatıp bıyıklarını okşamak istedim. Ama bunun yerine ciddiyetine uyup küçük bacaklarımla uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışarak sessizce yanı sıra yürümeye başladım.

Babam beni hizmetçilerin, kahramanın odası dediği, sarayın iç kısımlarındaki küçük odaya götürdü. Oda, duvara asılmış bir kılıç ve kalkan ile kahramanın ruhuna tütsü yakmaya yarayan bir mihrap dışında büyük ölçüde boştu. Kalkan bronzdan yapılmış, zümrüt yeşili ve kırmızının tonlarına boyanmıştı, boyası yer yer çizilmişti, buna bir canavarın pençelerinin ya da barbarların kılıçlarının neden olduğunu düşünüyordum. Kalkanın ortasında o güne kadar gördüğüm en korkunç surat vardı; etrafı ağzını açmış yılanlarla çevrili, hırlayan bir kadın yüzü. Duvardan atlayıp pençelerini boğazıma dolayacakmış gibi görünüyordu. İçimden kaçmak geldi ama olduğum yerde kalıp hiç kıvıldamadan durdum.

“Bunlar büyükbaban Perseus’a aitti” dedi babam. Bronz kalkanı duvardan saygıyla alıp bana verdi; kalkan kolumu da aşağı çekerek yere çarpınca irkildim. O kadar ağırdı ki onu küçük bedene yaslamak için tüm gücümü harcamam gerekti.

Babam bana tanrıların kralının, şimşeklerin efendisi Zeus’un, korkunç canavar Medusa’yı öldüren kahraman Perseus’un babası olduğunu söyledi. Kalkandaki de Medusa’nın yüzüydü.

“Sonunda Perseus, Miken kraliyet ailesinden Andromeda’yla evlendi ve Alkaios’un babası oldu” bir an duraksadı, içinde bir hazine taşıyormuş gibi gülümsedi. “Psykhe’nin babası olan Alkaios’un.”

Adımı söyleyince içim gururla doldu, birden kalkan o kadar ağır gelmez oldu. Ben kahramanların ve tanrıların çocuğuydum. Kalkanı daha rahat bir pozisyona getirip babamın müşfik gülümseyişinin tadını çıkardım.

“Ama sen büyükbabam Perseus’tan bile büyük bir kahraman olacaksın” dedi babam. “Delphi kâhini, Perseus hakkında bir şey söylememişti ama senin için bir kehanette bulundu. Sen gelmiş geçmiş en büyük kahraman olacaksın.”

Eğitimim ertesi gün başladı. Babam küçük bir yay yaptırdı ve bana sabırla yay kullanmayı öğretti. Ava giderken beni de götürdü, avı nasıl kovaladığımızı izleyebileyim diye beni eyerde önüne oturturdu. Babamın adamları tüm bunları şaşkınlıkla izliyor, bir kızın erkek gibi eğitilmesinden ne anlam çıkaracaklarını bilemiyorlardı ama sonunda bu tuhafılığa alıştılar. Babam bana mızrağı nasıl tutacağımı, kılıcı nasıl kullanacağımı öğretti, becerilerim gelişmeye başladı.

Artık hareme sadece akşamları gidiyordum; Maia toz toprak içindeki giysilerime bakarak dilini şaklatır, annem de o gün neler öğrendiğimi sorardı. Ben de küçük çocuklara özgü o heyecanla her şeyi bir çırpıda anlatırdım, sonunda Maia banyo yaptırıp üstümü değiştirmek için beni alıp götürürdü.

Sıcak mevsimleri babamın yanında talim alanında ya da avda geçirir ama kışın saraydaki diğer çocuklarla birlikte kör şairin ayaklarının dibine oturup tanrılar ve kahramanlarla ilgili hikâyeleri dinlerdim. Şair görme yetisini küçük yaşta kaybettiği için eline kılıç ve kalkan yerine lir almıştı. Yersiz yurtsuz bir adamdı, istediği yerde dolaşıp barınma ve yiyecek karşılığında şarkılarını söylüyordu. Dışarıda kış yağmurları yağarken Tiryns’in ateşle aydınlatılmış şölen salonunda kahramanların ve tanrıların hikâyelerini canlandırıyor.

Halkımla tanrılar arasındaki ilişkiyi nasıl açıklasam? Tanrılar bizim için bir fincan ya da masa kadar gerçektir ama aramızda sadece en basit türden bir sevgi vardı. Tanrılar ölümlü kadınlardan çocuk sahibi olabilir ya da gözdelelerine iyilikler bahşedebilir ama aynı zamanda bizi bilmecelemlerle tuzağa düşürebilir veya ölümsüz bir kını tatmin etmek uğruna öldürebilirler. Tanrılara güvenemezsiniz ama yine de onlara saygı göstermeniz gerekirdi.

Şair, dünyanın yaratılışını, Khaos'un yumurtasını ve içinden çıkan ölümsüz tanrıları anlatmaya koyuldu, toprak tanrıçası Gaia ve gök tanrısı Uranüs'le başladı. Sıkıntıdan içimi çekerek parmağımdaki yaranın kabuğuyla oynuyordum. Zeus'un kızı olan av ve ay tanrıçası Artemis dışında tanrıları pek umursadığım yoktu. Artemis güneşin kız kardeşiydi, tıpkı benim gibi dağlarda uçarcasına koşuyordu.

Kahramanların hikâyelerini daha çok seviyordum. Tanrılar ölümsüzdü ve atıldıkları maceralarda kaybedecekleri bir şey yoktu ama kahramanlar ölümsüz bir üne kavuşmak için her şeylerini tehlikeye atıyorlardı. Ölümlülüğün sınırlarını zorlayarak diğer insanlara yol gösteren birer ışık oluyorlardı. İnsanlar yaptıklarıyla buna layık olduklarını kanıtlayıp tanrı bile olabilirler.

Kör şair bir zamanlar Tiryns şehrinde yaşamış olan Bellerophon'tes'in hikâyesini anlatmaya başlayınca dikkat kesildim. Bellerophon'tes korkunç Kimera'yı yenmekle görevlendirilmişti. Kimera; aslan, keçi ve yılandan oluşan ve ateş püskürten bir canavardı. Bellerophon'tes zekiydi. Kimera'yı kurşun uçlu bir okla vurdu, kurşun Kimera'nın ateşli soluğunda eriyip onu boğdu. Kahraman olduğum zaman işime yarar diye bu taktiği aklımın bir köşesine yazdım. Kahraman olmak için, hikâyemin ateşin başında nesillerce anlatılması için can atıyordum.

O zamanlar kahramanlık anlayışım ne kadar kıtımış. Dünyayı fazla tanımıyordum ve kahraman olmak için birkaç canavar öldürmenin yeterli olduğunu sanıyordum. Savaş, ölüm ve aşk hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Şairin hikâyeleri bittikten sonra diğer çocuklara, "Bir gün şairler benim hikâyelerimi de anlatacak" dedim. Baykuş gibi gözlerle

yüzüme baktılar. “Gelmiş geçmiş en büyük kahraman olacağım” diye ekledim. “Bununla ilgili bir kehanet falan da vardı.”

Baş seyisin oğlu olan çilli Deksios alay eder gibi güldü. Altı yaşında attan düştüğümü gördüğünden beri beni hiç ciddiye almamıştı. “Sen kahraman olamazsın” dedi. “Sen kızsın.”

Bacağına bir tekme atınca ağlayarak annesine koştu.

Sonunda babamın bana öğretebileceklerinin sonu geldi. Alkaios tersini ne kadar istese de bir kahraman değil kraldı. Bir öğretmen çağırmanın vakti gelmişti ama kimi çağıracaktı? En uygun seçenek Kheiron’du ama babam dokuz yaşındaki kızını bir kentaur’un yanına çırak verecek değildi. Bozkırlardan gelen külhani bir Amazon iyi iş görebilirdi ama esaret altında genelde ölüyorlardı ve bu vahşi kadınlar hiçbir medeni para birimini tanımadıkları için birini tutmak söz konusu bile olamazdı.

Sonunda en ümit veren adayı öneren annem oldu. Ertesi gün annem ve babam bir mektup gönderdi.

Birkaç ay sonra Atalante, şehrin kapılarına vardı.

Sessiz sedasız ve yalnız başına geldiği halde haber büyük bir hızla yayılmıştı. Atalante, Miken’in ünlü Aslanlı Kapısı’ndan girdi ama taştan aslanlara bir kez bile dönüp bakmadı; o gerçek aslanlar avladığı için bunlar onu etkilememişti. Üstünde toz içinde bir tunik ve avcı pantolonu vardı, doru bir kırsırağa binmişti, huysuz hayvan yanına yaklaşanı ısırmaya çalışıyordu. Dalgaların kıyıya attığı dallardan ve tendonlardan oluşmuş bir yaratığa ya da ormanın derinliklerinden gelmiş bir periye benziyordu ama yıpranmış yüzündeki çizgilerden ve saçlarındaki aklardan ölümlü bir kadın olduğu açıkça belliydi. Kahraman Atalante.

Kör şairin anlattığı hikâyelerin içinde en çok Atalante hakkında olanları severdim.

Atalante, Altın Post’u geri alma macerası esnasında Iason’la birlikte savaşmıştı ve devasa Kalidon domuzunu ilk yaralayan oydu. Evlenme vakti geldiğinde bir inek ya da koyun gibi satılmayı reddetmiş ve onu koşu yarışında yenebilecek bir adamla evleneceğine yemin etmişti. Bunu başarabilecek birini bulmak çok uzun sürmüştü.

Atalante'nin Miken'e geldiği gün babam beni talim alanına ya da ormana götürmedi. Sabahı Maia ve hizmetçi kızlar tarafından kurbanlık koyun gibi yıkanıp taranarak geçirdim. Dedikodularını dinleyebilmek için hepsine katlandım.

Sıcak suyu getiren kız kapının çerçevesine yaslanarak, "Sence gerçekten Atalante mi?" diye sordu.

"Muhakkak o. Hiç şüphe yok" dedi Maia sırtımı ve koltuk altlarımı ovalarken. "Yunan şehirlerinde böyle at binen tek bir kadın var."

Deksios daha sonra bana Atalante'nin atının dizginlerini tuttuğunu, bu şerefe erişmek için iki ağabeyini alt ettiğini söyledi. Atalante'ye duyduğu hayranlıktan büyülenerek haykırmıştı, "Seni bir ayının büyüttüğü doğru mu?"

Atalante gözleri parlayarak Deksios'a bakıp hınzırca sırıtmıştı. "Neden ayıya sormuyorsun?"

Oğlan Atalante'nin atının dizginlerini tutarak hızla uzaklaşırken at sararmış dişleriyle saçının bir tutamını koparmaya çalışmıştı.

Annem ve babamla birlikte Atalante'yi karşılamak üzere sarayın en büyük avlusuna gittik. Maia bana zorla bembeyaz bir kiton giydirdiği için bir tapınak bakiresi gibi görünüyordum, gerçi buna ne gerek olduğunu anlayamamıştım, kahramanlar süslü giysilerden etkilenmezdi ki.

Atalante bir dağ kedisinin zarafetiyle avluya girdi. "Selam, Miken'e hoş geldin" dedi babam reverans yaparak. Atalante karşılık vermedi. Bu saygısızlığına biraz sinir oldum, efsanevi bir kahraman da olsa babama kaba davranmasına gerek yoktu.

"Ormanlarımdan ayrılıp şehirde yaşamam için fazla neden yok" dedi Atalante sert bir sesle. "Ama mektubunu okuyunca kâhinin sözlerine saygı duydum. Daha önce hiç öğrencim olmadı ama belki de zamanı gelmiştir. Kız bu mu?"

"Adım *Psyche*" diye söze girdim, bir köpekten ya da attan bahseder gibi konuşmasından rahatsız olmuşum.

"Demek öyle. Görüyorum ki hayli küçüksün" dedi Atalante çömelip gözlerime bakarak. "Küçükken başlamak iyidir. Oğlumu

eğitmeye başladığımda senden pek büyük değildi. Ata binmeyi biliyor musun?"

"Evet" dedim.

"Yay kullanmayı biliyor musun?"

"Evet."

"Beni ğretmenin olarak kabul ediyor musun?"

Buna uzun müddet cevap vermedim. Kk de olsam bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Karşımdaki kadının yazgımı annem ve babam gibi şekillendireceğini biliyordum. Belki onlardan da fazla şekillendirecekti, annem ve babam beni hayata getirmişti ama Atalante bu hayata bir anlam katmama yardımcı olacaktı.

Atalante'den kaçıp hareme geri dönerek sessiz sakin bir hayat srebilirdim. Ama Atalante gibi olmak istiyordum: Saygı uyandıran bir kahraman. Beni parlak yazgıma ulaştırabilecek kadın karşımdaydı.

O yüzden fırtına grisi gözlerine bakıp, "Evet" dedim.

"yleyse yarın başlıyoruz" dedi Atalante. Ve kahraman, şehre ayak baştığından beri ilk kez gülümsedi.

Ertesi sabah Atalante beni ormanın derinliklerine götürdü, içim heyecanla, biraz da korkuyla doluydu. Daha önce bu ormana sadece babamla ve babamın adamlarından oluşan şamatalı bir alayla gelmiştim. şimdi ise yanımda bu yabancidan başka kimse yoktu. Orman her şeyin mümkün olduğu garip bir yerdi; bir kentaur sürüsüyle, banyo yapan bir grup periyle, hatta yalnız başına yürüyen bir tanrıyla bile karşılaşabilirdiniz. Ama bugün ortada ne kentaurlar ne de periler vardı –ki bu beni hayal kırıklığına uğratmıştı– ve çabucak canım sıkılmaya başladı.

Atalante'ye sorular sormaya başladım. "Gerçekten Iason'la birlikte denize aıldın mı?"

"Evet" dedi ğretmenim bana bakmadan. Adımlarını yavaşlatmadı.

"Altın Post'u gördün m? Nasıl bir şeydi?"

"Altındandı. Ve posta benziyordu."

Son soruyu uzun süredir sormak istiyordum. “Kalidon domuzunu senin öldürdüğün doğru mu?”

Atalante’nin adımları birden yavaşladı ama kendini çabuk topladı. “Evet, Meleagros’la birlikte öldürdük. Artık aptalca sorular sormayı kes.”

Atalante aniden devrilmiş bir ağaç kütüğünün üstüne oturup eliyle vurarak yanına oturmamı işaret etti. “Gel bakalım. İlk dersin vakti geldi. Bana ne duyduğunu söyle.”

Afallamıştım. Buraya yabancı hayvanların izini sürmek ya da vahşi doğanın sırlarını çözmek için geldiğimize emindim, yosun tutmuş bir kütüğün üstüne oturup *dinlemek* için değil. Bunu her yerde yapabiliyorsunuz. Ama öğrenmek istediğim için gözlerimi sımsıkı yumdum. Hiçbir şey duymadım, Atalante’ye de öyle söyledim.

“Yanlış!” dedi öğretmenim sertçe, sesi o kadar yüksek çıkmıştı ki yakınlardaki birkaç kuş korkup havalandı. “Canavarları öldürmek istiyorsan daima etrafında olup bitenlerin farkında olmalısın. Gerçekten dinleseydin rüzgârın kuzeydoğudan estiğini, bunun da güneyde ve batıda konuşlanmış bir şeyin senin kokunu alabileceği anlamına geldiğini anlardın. Kuşların öttüğünü duyardın, bu da kendilerini güvende hissettiklerini ve her şeyin yolunda olduğunu düşündüklerini gösterir. Kuşlar ötmüyorsa dikkat et, bu bir şeyin onları korkuttuğu anlamına gelir ve bu “bir şey” sana saldırmaya geliyor olabilir.”

Söylediklerini düşündüm. “Perilerin, kentaurların ya da aslanların sesini duymuyorum” dedim.

Atalante sessizce güldü. “Bu da bir şeydir. Belki de her şeye rağmen bir kahraman olmayı başarırısın.”

Çok geçmeden anladım ki babamın bana verdiği eğitim sadece bir oyunmuş, şimdi Atalante’yle yaptığım ise çalışmaktı. Önce bundan hiç hoşlanmadım. Doğuştan getirdiğim tüm yeteneklerime rağmen sonuçta şımartılmış bir soylu çocuğuydum ve çalışmaya alışkın değildim. Okumun hedefi vurduğunu görmekten duyduğum zevke karşın nereye nişan alacağımın söylenmesinden nefret ediyordum.

Sabahtan akşama kadar ok, mızrak ve kılıçla talim yapıyordum. Atalante insafsız bir öğretmendi, hamlelerini savuşturmayı başaramadığımda yara bere içinde kalıyordum. O ilk günler ondan nefret ettim, sanırım o da inatçılığım yüzünden benden nefret etmeye başlamıştı. Soğuk kış yağmurunun Miken ovalarını suladığı bir gün işler son raddeye varmasaydı aramız bozulabilirdi. Güzelim bronzları yağmurda mahvetmenin anlamı olmadığından Atalante dayanıklılığımı artırmak için beni Tiryns şehir surlarının etrafında koşmaya gönderdi.

Perişan haldeydim. Çıplak ayaklarım her adımda çamura gömülüyordu, soğuk yağmur suyu iç çamaşırlarıma kadar işlemişti. Ne kadar uğraşsam da kendimi titremekten alamıyor, sadece beni izleyen kişiye duyduğum yakıcı öfkeyle ısınıyordum. Atalante kollarını göğsünde kavuşturmuştu, bir tanrı heykeli kadar acımasızdı.

Surların etrafında bir tur attım. Tek başına durduğu yere geri döndüğümde durup gözlerine baktım. “Bunu daha fazla yapmayacağım” dedim bir ayağımı yere vurarak. Çamura batan ayağımı bir vakum sesi eşliğinde güçlükle çekip çıkardım, bu bürünmeye çalıştığım meydan okuyan havayı biraz bozdu. “İçeri girmek istiyorum.”

Atalante'nin yüzü asıldı. Bir an kesik soluklarımdan ve şakır şakır yağın yağmurdan başka ses duyulmadı. Canavarları ve düşman savaşçıları öldürmüş olan kadın bana doğru yürümeye başladı, perde gibi inen yağmurun içinde bir bıçak kadar ince ve hızlıydı.

Kendimi hazırladım. Atalante bana bir kurdun tavşana baktığı gibi bakıyordu ama ben tavşan olmayı reddediyordum. Ne yapacaktı, bana vuracak mıydı? Bundan korkmuyordum. Dövüşürken tahta kılıçlarla kollarıma ve gövdeme zaten onlarca kez vurmuştu. Sırtımı dikleştirip bekledim.

Atalante şimdi tam karşımda dikiliyordu. “Avladığın canavarlar sana kıyak geçmez, ben de öyle” dedi yavaşça, sağanak yağmur siyah saçlarını arkaya yatırmıştı. “Sence vahşi yaratıklar yağmur yağarken dinleniyor mu? Çok aptalca. Bu bazı hayvanları

GELMİŞ GEÇMİŞ EN BÜYÜK AŞK HİKÂYESİ

“Psykhe ve ben... Kaderimize boyun eğmemiştik, kendi seçimlerimizin sorumluluğunu taşıyorduk. Yüzünü güneşe dönen çiçekler gibi birbirimize döndüğümüzde bir kehanetin ya da eski bir hikâyenin gereğini yerine getirmiyorduk. Kendi hikâyemizi yazıyorduk.”

Arzu tanrısı Eros, Afrodit'i kızdırınca ölümlü bir kadına âşık olmak üzere lanetlenir; bu kadınla gözleri buluşursa sonsuza dek ayrılacaklardır...

Miken prensesi Psykhe ise tanrıların bile korktuğu bir canavarı yeneceği kehanetiyle büyürken, toplumun kadınlar için biçtiği kurallara baş kaldırıp kılıç ve yay kullanmada ustalaşır...

Kaderin bir araya getirdiği inatçı Psykhe ve dünyadan bıkmış Eros, hayal bile edemeyecekleri kadar büyük zorluklarla karşı karşıya kalırlar. Truva Savaşı başladığında ve ilahi güçler onları ayırmaya çalıştığında çağlar boyunca sürecek olan imkânsız aşklarına tutunacaklardır.

Tanrıların, insanların, canavarların ve kahramanların büyüleyici, şiirsel hikâyesi...

Gerçek aşkın bir efsane olduğunu kim söyledi?

Madeline Miller ve V.E. Schwab hayranlarının bayılabacağı destansı bir macera.

“Klasik Yunan mitinin büyüleyici, feminist yeniden anlatımı... McNamara'nın dili sizi alıp götürüyor, antik mitolojinin sihrini ve gizemini mükemmel bir şekilde yakalıyor.” *Glamour*

“Harika... Psykhe ve Eros aşkın, sadakatin ve kararlılığın gücünün muhteşem bir örneği. McNamara antik mitolojiyi alıp usta işi değişiklikler yaparak modern bir dünya yaratıyor.” *Locus*

“McNamara çağlar boyu süren klasik bir aşk hikâyesinden benzersiz, şaşırtıcı ve çağdaş bir roman çıkarmayı başarmış.” *Library Journal*

ÇEVİREN: SEYHAN DÖNMEZ

